

FONDUL FORESTIER ȘI IMPACTUL UMAN ASUPRA PĂDURII ÎN SITURILE NATURA 2000 PRICOP-HUTA CERTEZE ȘI TISA SUPERIOARĂ

Ciprian CORPADE, Alexandru-Sabin BĂDĂRĂU,
Ana-Maria CORPADE, Gheorghe HOGNOGI,
Simona POP, Ștefana BANC

CUPRINS

1. Situația cadastrală a pădurii din cele două situri Natura 2000	3
2. Caracteristici și funcții generale ale pădurii	3
3. Evoluția defrișărilor în arealele ocupate cu pădure de pe teritoriul siturilor	6
4. Impactul antropic asupra pădurii.....	8

1. Situația cadastrală a pădurii din cele două situri Natura 2000

Teritoriul celor două situri este acoperit în mare măsură de vegetație forestieră, cadastrată ca atare și inclusă în fondul forestier (2118 ha în ROSC10358 Pricop-Huta-Certeze și 3555 ha în ROSC10251 Tisa Superioară, raportat la o suprafață totală de 3164 ha, respectiv de 6310 ha). O acoperire astfel de 66,9% a sitului ROSC10358 Pricop-Huta-Certeze și de 56,3% a sitului ROSC10251 Tisa Superioară, în condițiile în care cel de-al doilea sit cuprinde pe o suprafață însemnată cursul și lunca râului Tisa.

În plus, în cadrul sitului ROSC10358 Pricop-Huta-Certeze se întâlnesc și suprafețe însemnate de pădure compactă sau sub formă de pâlcuri răzlețe, încadrate ca pășuni împădurite (în principal pășunea împădurită deținută de Consiliul Local Bixad).

Din punct de vedere administrativ, pădurile din primul sit menționat anterior sunt incluse în OS Negrești Oaș, UP1 Bixad (județul Satu Mare) și în OS Sighetu Marmăției, UP1 Huta (județul Maramureș), în timp ce fondul forestier al celui de-al doilea sit este administrat de OS Ruscova, UP1 Bistra și de către OS Sighetu Marmăției, UP4 Ronișoara (figurile 1-3).

2. Caracteristici și funcții generale ale pădurii

Pădurea este o unitate funcțională a biosferei compusă dintr-un ansamblu de organisme (biocenoza) și mediul lor de viață (biotop, habitat sau stațiune), între care există relații permanente de interdependență și de interacțiune foarte strânse, specifice unui ecosistem. În păduri, speciile participante – plante, animale, microorganisme – nu sunt reprezentate printr-un singur individ biologic, ci prin populații.

Biosistemul (pădurea) se impune astfel ca un sistem unitar în care întreaga diversitate de organisme vii și condițiile de mediu în care acestea se dezvoltă dispune de însușiri structurale și funcționale deosebite.

Stabilirea funcțiilor pe care pădurea le exercită în cadrul mediului este un demers complex în absența raportărilor stricte la componentele "beneficiare" ale efectelor repercutate de pe urma funcționării ecosistemului forestier.

Așadar, putem porni de la a delimita importanța pădurii în metabolismul unui sistem (funcții "naturale") de utilizarea atribuită acesteia de către societate (funcții "socio-economice").

Funcționalitatea naturală sau ecologică este reprezentată de calitatea componentelor ecosistemului de a exercita anumite funcții naturale a căror complexă îmbinare asigură îndeplinirea funcției generale a ecosistemului, aceea de a transforma energia și substanța, de a le organiza sub diferite forme. Astfel, biocenoza, adaptându-se pentru exploatarea resurselor habitatului,

se comportă ca un acumulator de energie, care diminuează cantitatea de energie pierdută de habitat.

După Margalef (1962) rezultatul acestei acțiuni este generarea unui "contraconcurent organizatoric" care tinde să regleze oscilațiile fluxurilor de energie, înțelegând prin aceasta că biocenoza organizează habitatul și îndeosebi circulația energiei și substanței în ecosistem, acțiune cunoscută sub denumirea de "autoreglare a ecosistemului". Se știe că atât relațiile dintre componentele biocenozei de pădure (arboretul, subarboretul, pătura ierbacee, ciupercile, bacteriile, fauna), cât și intensitatea activității lor sunt condiționate în mare măsură de componentele mediului fizic (natura substratului, regimul de temperatură, de lumină, de apă etc.).

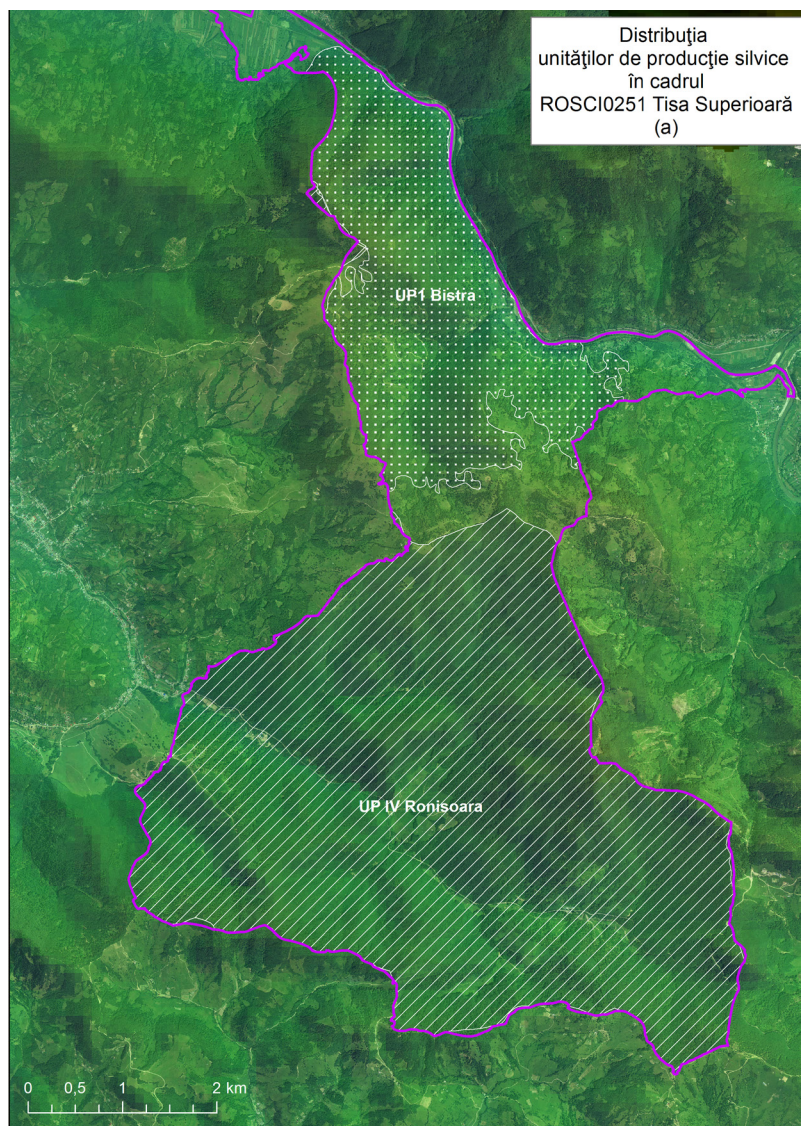
În schimb, activitatea componentelor biocenozei determină o schimbare locală, mai mult sau mai puțin esențială, în natura și formele substratului, în valorile regimului de temperatură, lumină, apă și prin acestea generează noi raporturi între componentele organice și anorganice. În plus, intensitatea interacțiunii organism-mediul crește pe măsură ce crește nivelul de integrare.

Din analiza legilor care guvernează interacțiunea organism-mediul se desprinde faptul că atât structura internă a componentelor ecosistemului, cât și funcțiile acestora, sunt un rezultat al interacțiunii legice dintre habitat și biocenoză. De aceea, în cadrul ecosistemului funcțiile habitatului (biotopului) trebuie analizate în raport cu cele ale biocenozei, iar funcțiile biocenozei în raport cu cele ale habitatului (figura 4).

Funcționalitatea social-economică a ecosistemelor de pădure constă în capacitatea acestora de a furniza o serie de bunuri și servicii pentru satisfacerea nevoilor umane. Aceasta este exprimată curent prin ceea ce numim capacitatea de a exercita un "rol funcțional" sau unele "funcții social-economice".

Ansamblul funcțiilor socio-economice ale pădurii poate fi defalcat pe 3 categorii, și anume: (1) funcția socială a pădurilor (sanitară, recreativă și estetică), (2) funcția de protecție a mediului (sau funcția environmentală) și (3) funcția de producție (producție lemnoasă și componente asociate) (figura 5).

Potrivit sistemului de zonare forestieră existent în România, pădurile se împart în: păduri cu funcții speciale de protecție, ce alcătuiesc grupa I funcțională și păduri de producție și protecție ce reprezintă grupa a II-a funcțională.

.Figura 1. Situația cadastrală a pădurii din situl Natura 2000 Tisa Superioară (a)

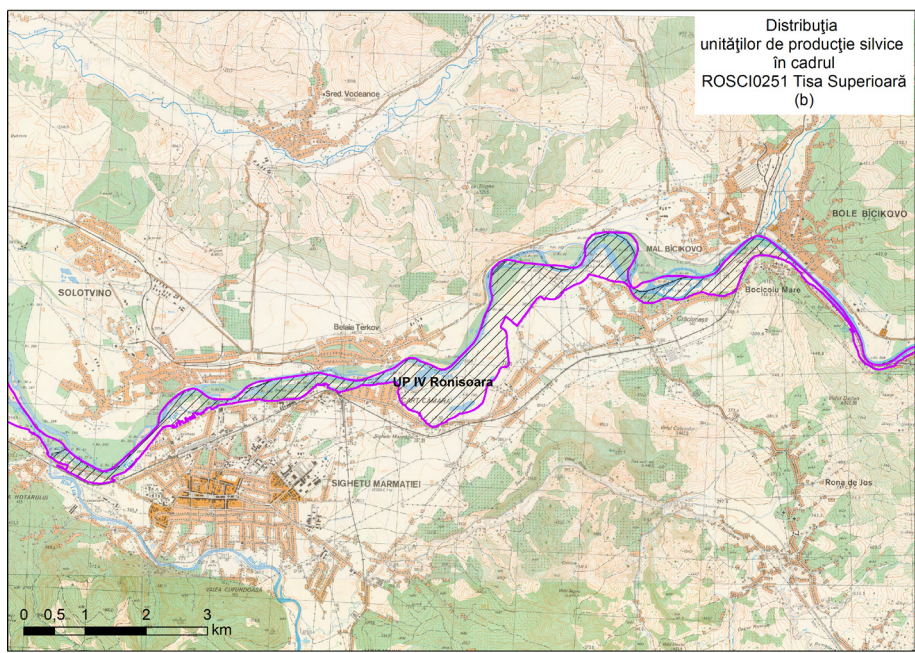

Figura 2. Situația cadastrală a pădurii din situl Natura 2000 Tisa Superioară (b)

Foto 1. Exploatări de andezite în cariera din Dealul Pricop

Foto 2. Carieră pe versantul sudic al Coastei Prisăcilor